

Daniel Kitabı — Səksəninci Nömrə

Görünüşlərin Sonu və Başlanğıcı: Ellen Uaytın 1884-cü ildəki Son Açıq Görünüşü və Onun Əhəmiyyəti

Jeff Pippenger
2024-02-13

1884-cü ildə Ellen White son açıq görüntüsünü aldı. Bu görüntü Oreqon ştatının Portlend şəhərində verildi. Onun ilk açıq görüntüsü isə 1844-cü ildə Men ştatının Portlend şəhərində verilmişdi. İsa hər zaman bir şeyin sonunu onun başlanğıcı ilə təsvir edir.

“1844-cü ildə, vaxtın keçməsindən çox keçməmiş, mənə ilk görüntüm verildi. Mən Portlandda Məsihdə əziz bir bacı olan, qəlbi mənim qəlbimə bağlanmış xanım Hainesi ziyarət edirdim; beşimiz də, hamımız qadın, ailə qurbangahı önündə sakitcə diz çökmüşdük. Dua edərkən Allahın qüdrəti əvvəllər heç vaxt hiss etmədiyim kimi üzərimə gəldi.

“Mənə elə gəlirdi ki, nurla əhatə olunmuşam və yerdən getdikcə daha yüksəyə qalxıram. Mən dünyada advent xalqını axtarmaq üçün geri döndüm, lakin onları tapa bilmədim; bu zaman bir səs mənə dedi: «Yenidən bax, bir az da yuxarı bax». Bundan sonra gözlərimi qaldırdım və dünyanın xeyli yuxarısında salınmış düz və dar bir yol gördüm. Advent xalqı bu yol ilə yolun o biri başında yerləşən şəhərə doğru irəliləyirdi. Yolun başlanğıcında onların arxasında parlaq bir işıq qoyulmuşdu; bir mələk mənə bunun “gecəyarısı nidası” olduğunu dedi. [BAX: MATTA 25:6.] Bu işıq yol boyu hər tərəfə saçır və ayaqları üçün işıq verirdi ki, bürdrəməsinlər.

“Əgər onlar gözlərini qarşılarında olan, onları şəhərə doğru aparan İsaya dikilmiş saxlayırdılarsa, təhlükəsiz idilər. Lakin tezliklə bəziləri yoruldu və dedilər ki, şəhər çox uzaqdadır, halbuki onlar ora bundan əvvəl daxil olacaqlarını gözləmişdilər. O zaman İsa Öz izzətli sağ qolunu qaldırmaqla onları ruhlandırardı və Onun qolundan advent dəstəsinin üzərində dalğalanan bir nur çıxardı; onlar da “Alleluya!” deyərək qışqırırdılar. Digərləri isə ehtiyatsızcasına arxalarındakı nuru inkar etdilər və dedilər ki, onları bu qədər uzağa gətirən Allah olmamışdır. Arxalarındakı nur söndü, ayaqları tam qaranlıq içində qaldı, onlar bürdrədilər, nişanı və İsanı gözdən itirdilər və yolun kənarından aşağıda olan qaranlıq və şər dünyaya yuvarlandılar.” Ellen G. White-in Christian Experience and Teachings əsəri, 57.

Növəsi Artur L. Uayt tərəfindən qələmə alınmış Ellen Uaytın altıcildlik bioqrafiyasında o, Con Lafboro tərəfindən 1893-cü il Baş Konfrans Sessiyasında verilmiş bir bəyanatı qeyd edir.

“Louqboro, doqquz il sonra Baş Konfransın iclasında bir müraciət edərkən, belə dedi: “Mən bacı Uaytı təxminən əlli dəfə görüntü halında görmüşəm. İlk dəfə təxminən qırx il əvvəl idi.... Onun son açıq görüntüsü 1884-cü ildə, Oreqon ştatının Portlend şəhərindəki düşərgə toplantısı yerində oldu.” Ellen White Biography, 3-cü cild, 256.

O, 1884-cü ildən sonra da yuxular və görüntülər görməyə davam etməli idi, lakin hamının gözü önündə baş verən görüntülər başlandıqları vaxtdan düz qırx il sonra sona çatdı və həm başlanğıc, həm də son açıq görüntülər Portland adlı şəhərlərdə baş verdi. Birinci şəhər Amerika Birləşmiş

Ştatlarının şərq sahilində idi, son şəhər isə qərb sahilində. Bəziləri bu faktın insan təsadüfündən başqa heç nə ifadə etmədiyini iddia etmək istəyə bilər, başqaları isə açıq görüntülərin məqsədinin yerinə yetirildiyini və buna görə də Rəbbin onları qırx ildən sonra sona çatdırdığını iddia edə bilər.

Əsl səbəb, Millerçi hərəkətinə verilmiş peyğəmbərlik ənamına qarşı itaətsizliyin və üsyankarlığın getdikcə artmasıdır.

“Ouklənda gəldikdən sonra Battle Creekdəki vəziyyət hissi altında əzildim; mən isə zəif idim, sizə kömək etməyə gücsüzdüm. Mən bilirdim ki, imansızlığın mayası fəaliyyətdə idi. Allah Kəlamının açıq buyuruqlarına etinasız yanaşanlar, onları həmin Kəlama diqqət yetirməyə çağıran şəhadətlərə də etinasız yanaşırdılar. Keçən qış Healdsburga səfər edərkən çox dua içində idim və nigarançılıqla, qəm-qüssə ilə yüklənmişdim. Lakin bir dəfə dua edərkən Rəbb qaranlığı geri çəkdi və böyük bir nur otağı doldurdu. Allahın bir mələyi mənim yanımda idi və mənə elə gəldi ki, Battle Creekdəyəm. Mən sizin məsləhət şuralarınızda idim; söylənən sözləri eşitdim, elə şeylər gördüm və eşitdim ki, əgər Allah istəsəydi, onların yaddaşımdan əbədi silinməsinə arzu edərdim. Ruhum elə yaralanmışdı ki, nə edəcəyimi, nə də nə deyəcəyimi bilmirdim. Bəzi şeyləri qeyd edə bilmirəm. Mənə tapşırıldı ki, bu barədə heç kəsə heç nə bildirməyim, çünki hələ çox şey üzə çıxmalı idi.

“Mənə verilmiş olan işığı toplayıb onun şüalarını Allahın xalqının üzərinə saçmağa dair göstəriş verildi. Mən bunu qəzetlərdə dərc olunan məqalələr vasitəsilə etmişəm. Aylarla, demək olar ki, hər səhər saat üçdə qalxır, Battle Creekdə mənə son iki şəhadət verildikdən sonra yazılmış müxtəlif məqamları toplayırdım. Bu məsələləri yazıya alıb tələsik sizə göndərdim; lakin özümə lazımı qayğıyı göstərməyi ləqeyd qoymuşdum və bunun nəticəsi olaraq yükün ağırlığı altında təqətdən düşdüm; yazılarımdan hamısı Baş Konfransda sizə çatacaq şəkildə tamamlanmamışdı.

“Yenə dua edərkən Rəbb Özünü mənə aşkar etdi. Mən bir daha Battle Creekdə idim. Mən bir çox evlərdə oldum və süfrələriniz ətrafında söylədiyiniz sözləri eşitdim. Təfərrüatları indi söyləməyə azad deyiləm. Ümid edirəm ki, onları dilə gətirməyə heç vaxt çağırılmayım. Mən həmçinin bir neçə son dərəcə təsirli yuxu da gördüm.

“Allahın səsi olaraq hansı səsi qəbul edəcəksiniz? Rəbb sizin səhvlərinizi düzəltmək və yolunuzu sizə olduğu kimi göstərmək üçün nə qüvvəni ehtiyatda saxlayıb? Kilsədə işləmək üçün hansı qüvvəni? Əgər hər bir qeyri-müəyyənlik kölgəsi və hər bir şübhə ehtimalı aradan qaldırılmayınca iman gətirməkdən imtina edirsinizsə, siz heç vaxt iman gətirməyəcəksiniz. Mükəmməl biliyi tələb edən şübhə heç vaxt imana təslim olmayacaq. İman isbata deyil, dəlilə əsaslanır. Ətrafımızda bizi əks bir yol tutmağa sövq edən başqa səslər olduğu zaman Rəbb bizdən vəzifə səsinə itaət etməyimizi tələb edir. Allahdan danışan səsi ayırd etmək bizdən ciddi diqqət tələb edir. Meyilə müqavimət göstərməli, ona qalib gəlməli və vicdanın səsinə mübahisə və ya güzəşt etmədən itaət etməliyik ki, onun təkanları kəsilməsin və iradə ilə impuls hökmranlıq etməsin. Rəbbin sözü, Onun Ruhuna eşitmək və itaət etməmək qərarına gələrək qarşı durmamış olan hamımıza gəlir. Bu səs xəbərdarlıqlarda, məsləhətlərdə, məzəmmətlərdə eşidilir. Bu, Rəbbin Öz xalqına ünvanladığı nur xəbəridir. Əgər daha gur çağırışları və ya daha yaxşı fürsətləri gözləsək, nur geri alınabilir və biz qaranlıqda qala bilərik.” Testimonies, cild 5, 68.

Bacı Uayt müəyyən etmişdi ki, əgər onun peyğəmbər qadın kimi xidmətinə qarşı davamlı üsyan göstərilərsə, “nur geri alına bilər və” Laodikiya Adventizmi “qaranlıqda buraxılar.” 1915-ci ildə nur geri alındı. Allah istədiyi zaman bir peyğəmbər və ya peyğəmbər qadını qaldırmağa tamamilə qadirdir və idi. O, İlyadan sonra onun ardınca gəlmək üçün Elişanı qaldırdı, lakin 1915-ci ildən sonra yaşayan heç bir peyğəmbər qaldırılmadı, çünki Rəbb “nuru geri almışdı.”

Bacı Uaytın yuxuları və görüntüləri ilə bağlı üç dövr olmuşdur. Birinci qırxillik dövrdə görüntülər ictimai şəkildə baş verirdi; bu, görüntülərin baş verdiyi zaman orada iştirak edənlərin zəhnində bu ənamın bərqərar edilməsi ilə bağlı məqsədlərə xidmət edirdi. Sonra 1884-cü ildən, 1915-ci ildəki vəfatınadək, hələ də Allahın xalqının möhkəmləndirilməsi üçün verilən görüntülər və yuxular təqdim olundu, lakin onlar gizli şəkildə verildi. Üçüncü dövr 1915-ci ildə başladı və Laodikeyalı Adventizmin mürtədlik qaranlığında olduğunu sübut edən dəlili təqdim etdi.

Qədim İsrail müasir İsraili təmsil edir və Eli ilə onun iki oğlu Xofni və Pinexasın simasında təəcəssüm edən tam yetkin üsyan dövründə “açıq görüntü yox idi.” Bunun səbəbi onların kobud itaətsizliyi və üsyanı idi. Allah dəyişmir.

“Eliyin evinə daha bir xəbərdarlıq verilməli idi. Allah baş kahin və onun oğulları ilə əlaqə saxlaya bilməzdi; onların günahları, qalın bir bulud kimi, Onun Müqəddəs Ruhunun hüsurunu kənarda saxlamışdı. Lakin şərin ortasında uşaq Şamuel göylərə sadıq qaldı və Eliyin evinə yönəlmiş məhkumluq xəbəri Şamuelin Uca Olanın peyğəmbəri kimi tapşırığı idi.

“O günlərdə Rəbbin sözü nadir idi; açıq görüntü yox idi. Və o vaxt belə oldu ki, Eli öz yerində uzanmışdı, gözləri isə zəifləməyə başlamışdı, artıq görə bilmirdi; və Allahın çağırışı, Allahın sandığının olduğu Rəbbin məbəbində sönməzdən əvvəl, Şamuel də yatmaq üçün uzanmışdı; Rəbb Şamueli çağırdı.’ Səsin Elinin səsi olduğunu zənn edən uşaq tələsik kahinin yatağına tərəf qaçdı və dedi: ‘Budur mən; çünki mənə sən çağırdın.’ Cavab belə oldu: ‘Mən çağırmadım, oğlum; yenə uzan.’ Şamuel üç dəfə çağırıldı və o da üç dəfə eyni cür cavab verdi. O zaman Eli əmin oldu ki, o sirli çağırış Allahın səsidir. Rəbb Öz seçdiyi qulunu, ağ saçlı o adamı kənarda qoyub bir uşaq ilə danışmaq üçün onun yanından keçmişdi. Bu özlüyündə Eli və onun evi üçün acı, lakin haqq edilmiş bir məzəmmət idi.” Patriarxlar və Peyğəmbərlər, 581.

Elinin evinin dönüklüyündə açıq görüntü yox idi, çünki o günlərdə Rəbbin Sözü “qiymətli” idi. “Qiymətli” kimi tərcümə olunan ıvrit sözü “nadir” mənasını verir. 1844-cü ildən 1884-cü ilə qədər Laodikeyalı Adventizmə “açıq görüntülər” verilmişdi. Bu, əvvəlcə Filadelfiyalı Millerçi hərəkatının tarixində təsbit olundu və 1856-cı ildə Filadelfiyalı hərəkatın Laodikeyalı hərəkatına keçdiyini müəyyən etməyə başladı, lakin açıq görüntülər davam etdi, çünki Allah səbirli və mərhəmətlidir.

Sonra 1863-cü ildə təməl həqiqətlərə qarşı üsyan başladı, lakin “açıq görüntülər” 1884-cü ilə qədər davam etdi. Sonra bir dəyişiklik baş verdi. Yezekel kitabının səkkizinci fəslində dörd iyrənclik təbiət etibarilə artan şəkildə təsvir olunur. 1884-cü il birinci nəslin yaxın sonunu və ikinci nəslin başlanğıcını təmsil edir. Advent tarixi sənədləşdirir ki, 1881-ci ildə və sonra yenidən 1882-ci ildə üsyanda iki mühüm artım baş verdi.

1881-ci ildə Baş Konfransın prezidenti (Corc Batler) Review and Herald jurnalında bir sıra məqalələr yazıb dərc etdirdi; həmin məqalələrdə o, Müqəddəs Kitabın bəzi hissələrinin digər hissələrdən daha çox ilhamla verildiyini irəli sürdü və məqalələrinin sonunda hətta Müqəddəs Kitabın ilhamla verilməmiş bəzi hissələrini müəyyənləşdirdi. Bunun ardınca, 1882-ci ildə nəşriyyat işinin rəhbərlərindən biri və o vaxt təhsil işinin də rəhbəri olan Uriya Smit öyrətməyə başladı ki, Sister White-a gələcəyə dair peyğəmbərliklər və ya keçmişin müqəddəs tarixi göstərildikdə, onun sözləri ilhamla verilmiş olurdu; lakin o iddia edirdi ki, o, kilsə üzvlərinin şəxsi nöqsanlarını göstərdikdə, bu sadəcə onun insani fikri idi.

1881-ci ildə Şeytan kilsənin prezidentinin vasitəsilə Kral Ceyms Müqəddəs Kitabının nüfuzuna qarşı açıq bir hücum həyata keçirdi, sonra isə növbəti ildə təhsil və nəşriyyat işinin rəhbəri Peyğəmbərlik Ruhunun nüfuzuna qarşı buna bənzər bir hücum etdi. 1884-cü ildən etibarən şahidlik budur ki, həmin günlərdə açıq görüntü yox idi. 1863-cü ildən 1881-ci ilə qədər üsyan elə bir həddə yüksəlmişdi ki, artıq Müqəddəs Kitabı və Peyğəmbərlik Ruhunu da əhatə edirdi və artıq sadəcə təməllərin rədd edilməsini təmsil etmirdi.

Yezekel kitabının səkkizinci fəslində təsvir olunan dörd iyirənclik qədim ağsaqqallar tərəfindən icra olunur; onlar isə 1863-cü ildə Laodikeyalı Adventizm kimi hüquqi kilsə qurumu olaraq başlamış Yerusəlim rəhbərliyini təmsil edirlər. Həmin vaxt Review and Herald-da bir məqalə dərc olundu; bəzi tarixçilər onun müəllifliyini Ceyms Uayta aid etsələr də, məqalənin sənədləşdirilməsi əsl müəllifin daha çox Uriya Smit olduğunu göstərir. Hər nə qədər belə olsa da, Yerixonun yenidən qurulmasına qarşı olan lənət Ceyms Uayt tərəfindən açıq şəkildə yerinə yetirildi və saxta 1863 cədvəlini yaradan şəxs Uriya Smit idi. 1881-ci ilə gəldikdə isə, Baş Konfransın prezidenti Review and Herald-da Müqəddəs Kitabın tam səlahiyyətinə qarşı çıxan məqalələr dərc etdirirdi; sonrakı ildə isə Uriya Smit Peyğəmbərlik Ruhunun səlahiyyətinə qarşı hücumla başladı.

Qəyyumlar olmaları görə qədim kişilər Millerin yuxusunda təmsil olunan və Habakkukun iki lövhəsi üzərində təsvir edilən təməl həqiqətlərə qarşı hücumla başlayan açıq bir hücumda önə çıxdılar. Oradan etibarən onlar Müqəddəs Kitabın və Peyğəmbərlik Ruhunun iki şahidinə hücum etməyə başladılar. Həmin zaman dövründə (1880-ci illərin əvvəllərində) səhiyyə işinin rəhbəri Con H. Kelloqq panteizmin spiritizmini kilsənin rəhbərliyinə təqdim etməyə başladı. 1881-ci ildə Ceyms Vayt torpağa tapşırıldı və Bacı Vayt kilsənin təhsil, səhiyyə və siyasi strukturunun rəhbərliyinin getdikcə artan üsyanının ortasında idi.

1856-cı ildə gəlmiş olan, “yeddi vaxt”ın artmış nuru, eləcə də Laodikiya üçün olan xəbər rədd edilmişdi və Rəbb həmin xəbəri 1888-ci ildə Minneapolisdəki Baş Konfransda, Ağsaqqallar Cons və Vaqqoner tərəfindən təqdim edilən xəbər vasitəsilə təkrar etməyi niyyət etmişdi. Onların xəbəri yeni bir xəbər deyildi və onların xəbərinə müqavimət göstərənlərə Bacı Uayt müraciət edəndə, o, üsyançıların belə inandıqlarını göstərdi ki, Cons və Vaqqonerin xəbərinə qarşı göstərdikləri müqavimət köhnə nişanələr, yəni həm də qədim təməlləri müdafiə etmək məsuliyyətlərini təmsil edir. Onların üsyanı aşkar etdi ki, 1888-ci ilə qədər onlar artıq təməllərin nə olduğunu anlamırdılar; halbuki əsas həqiqətlər Məsihin salehliyini təmsil edir. O, nişanələr və Uilyam Millerin qaydaları kontekstində belə dedi:

“Xristianlığın nədən ibarət olduğunu, həqiqətin nə olduğunu, qəbul etdiyimiz imanın nə olduğunu, Müqəddəs Kitabın qaydalarının — bizə ən ali hakimiyyətdən verilmiş qaydaların — nə olduğunu hər birimiz özümüz üçün bilməliyik. Elələri çoxdur ki, imanlarını əsaslandıracaqları bir səbəb olmadan, məsələnin həqiqətinə dair kifayət qədər dəlil olmadan inanırlar. Əgər onların əvvəlcədən formalaşmış fikirləri ilə uzlaşan bir düşüncə irəli sürülərsə, onu dərhal qəbul etməyə hazır olurlar. Onlar səbəbdən nəticəyə doğru mühakimə yürütmürlər, onların imanının həqiqi təməli yoxdur və sınaq zamanı qum üzərində bina qurduqlarını anlayacaqlar.”

“Özünün Müqəddəs Yazılar barəsindəki indiki natamam biliyi ilə kifayətlənib ondan razı qalan və bunu xilas üçün yetərli hesab edən kəs, öldürücü bir aldanış içində arxayınlıq edir. Elələri çoxdur ki, xətanı ayırd edə və həqiqət kimi sınınmış bütün ənənə və xurafatı məhkum edə bilsinlər deyə, Müqəddəs Yazıların dəlilləri ilə hərtərəfli silahlanmayıblar. Şeytan Məsihin müjdəsinin sadəliyini pozmaq üçün öz ideyalarını Allahın ibadətinə daxil etmişdir. İndiki həqiqətə inandığını iddia edənlərin böyük bir hissəsi müqəddəslərə bir dəfəlik təslim edilmiş imanın nədən ibarət olduğunu bilmir — sizdə olan Məsih, izzətin ümididir. Onlar elə düşünürlər ki, qədim sərhəd nişanələrini müdafiə edirlər, lakin ilıq və laqeyddirlər. Onlar məhəbbət və imanın həqiqi fəzilətini öz təcrübələrinə hörməyi və ona malik olmağın nə demək olduğunu bilmirlər. Onlar Müqəddəs Kitabı diqqətlə araşdıran tələbələr deyillər, əksinə tənbəl və diqqətsizdirlər. Müqəddəs Yazıların mətnləri üzərində fikir ayrılıqları meydana çıxanda, məqsədli şəkildə araşdırmamış və nəyə inandıqları barədə qəti mövqeyi olmayan bu adamlar həqiqətdən uzaq düşürlər. Biz hamının üzərinə ilahi həqiqəti səylə araşdırmağın zəruriliyini təsirli şəkildə qoymalıyıq ki, onlar həqiqətin nə olduğunu bildiklərini doğrudan da bilsinlər. Bəziləri çox biliyə malik olduqlarını iddia edir və vəziyyətlərindən razı qalırlar, halbuki onların işə nə daha artıq qeyrəti, nə Allaha, nə də Məsihin uğrunda öldüyü canlara qarşı, sanki Allahı heç vaxt tanımamış olsaydılar, olduğundan daha alovlu məhəbbəti var. Onlar Müqəddəs Kitabı onun iliyini və yağını öz canlarına mənimsəmək [üçün] oxumurlar. Onlar bunun özlərinə danışan Allahın səsi olduğunu hiss etmirlər. Lakin əgər biz xilas yolunu anlamaq, salehlik Günəşinin şüalarını görmək istəyiriksə, Müqəddəs Yazıları məqsədli şəkildə öyrənməliyik, çünki Müqəddəs Kitabın vədləri və peyğəmbərlikləri ilahi satınalma planı üzərinə izzətin aydın şüalarını salır; bu möhtəşəm həqiqətlər isə aydın şəkildə dərk olunmur.” The 1888 Materials, 403.

Bu bəyanat onun 1888-ci il dövründə verdiyi şahidlikdən götürülmüşdür və o, üsyançıların özləri bunu bilməsələr də, qum üzərində bir təməl qurduqlarını göstərir. O deyir: “İndiki həqiqətə inandıqlarını iddia edənlərin böyük bir hissəsi, bir zaman müqəddəslərə təslim edilmiş imanın nədən ibarət olduğunu bilmir — sizdə olan Məsih, izzətin ümididir. Onlar köhnə sərhəd nişanələrini müdafiə etdiklərini düşünürlər, lakin ilıq və laqeyddirlər.” O, onları hələ də Laodikiya vəziyyətində olanlar kimi təqdim edir, çünki onlar “ılıqdırlar.” Və o, “bir zaman müqəddəslərə təslim edilmiş iman”ın “sizdə olan Məsih, izzətin ümidi” olduğunu göstərir. Məsih Əsrlərin Qayasıdır və Əsrlərin Qayası olaraq O, Millerin yuxusundakı cəvahiratları təmsil edir.

“Xəbərdarlıq gəlib çatmışdır: 1842, 1843 və 1844-cü illərdə xəbər gəldiyi vaxtdan bəri üzərində qurmaqda olduğumuz imanın təməlini sarsıdacaq heç nəyin içəri daxil olmasına yol verilməməlidir. Mən bu xəbərin içində idim və o vaxtdan bəri Allahın bizə verdiyi işığa sadıq

qalaraq dünyanın qarşısında dayanmışam. Biz hər gün ciddi dua ilə Rəbbi axtararaq nur dilədiyimiz zaman ayaqlarımızın üzərinə qoyulduğu platformadan geri çəkilməyi düşünmürük. Sizcə, Allahın mənə verdiyi nuru mən tərk edə bilərəmmi? O, Əbədi Qaya kimi olmalıdır. Mənə verildiyi vaxtdan bəri mənə yol göstərmişdir.” Review and Herald, 14 aprel 1903.

O, “Onlar səbəbdən nəticəyə doğru mühakimə yürütmürlər” dedikdə, Hizqiyalın qədim adamları olan üsyançıların mühüm bir gerçəkliyini müəyyən edir. Pis adamlar səbəbdən nəticəyə doğru mühakimə edə bilmirlər və ya etmək istəmirlər. 1888-ci il Baş Konfrans iclasının nəticəsi elə bir üsyankarlıq oldu ki, Bacı Vayt oradan ayrılmağa qərar verdi, lakin onun mələk rəhbəri ona əmr etdi ki, qalmalı və Korahın, Datanın və Aviramın üsyanının paralel tarixçəsini qeyd etməlidir. Qədim adamların üsyanı nəticə idi, səbəb isə 1856-cı ildə “yeddi dəfə”nin artan nuru ilə gəlmiş Laodikeya ismarıcının rədd edilməsi idi; bu isə daha sonra 1863-cü ildə təməllərə qarşı üsyana qədər yüksəldi və bunun ardınca əvvəlcə Müqəddəs Kitaba, sonra isə Peyğəmbərlik Ruhuna qarşı hücum, həmçinin Kelloqun spiritizminin ortaya çıxarılmasına gətirib çıxardı.

Əlbəttə, tarix boyu qədim kişilərin tarixçiləri üsyanla əlaqədar həqiqətlərin üstünü cəfəngiyyat, ənənələr, adətlər və uydurma nağıllarla ört-basdır etmişlər; çünki belə bir üsyanda iştirak edənlər həmişə sübutları gizlətməyə cəhd edirlər.

Vay o kəslərin halına ki, məsləhətlərini Rəbbdən gizlətmək üçün dərinə gedirlər; işləri qaranlıqdadır və deyirlər: “Bizi kim görür? Bizi kim tanıyır?” Yeşaya 25:19.

Yeşayanın bu ayədə müraciət etdiyi adamlar onun “Yeruşəlimdə bu xalqa hökmranlıq edən istehzaçı adamlar” kimi tanıtdığı kəslərdir və Hizqiyal kitabının səkkizinci fəslində xalqın keşikçiləri olmalı olan həmin qədim adamların özləridir. Hizqiyalın şahidliyində, Adventizmin ikinci nəslini işarələyən ikinci iyrənclikdə, onlar Yeşayanın istehzaçı adamlarının verdiyi suallara cavab verirlər: “çünki deyirlər: Rəbb bizi görmür; Rəbb yeri tərk etmişdir” (Hizqiyal 8:12).

1888-ci ilə gətirib çıxaran və həmin ildə baş vermiş üsyanın həqiqətini ört-basdır etməyə cəhd edən o tarixi revizionistlərin üzərinə “Vay” elan olunmuşdur.

Bu tədqiqatı növbəti məqalədə davam etdirəcəyik.

“Mən sizinlə Minneapolisdəki yığıncaqlara dair danışmalıyam. Mən bir vaxt yığıncaqdan ayrılmağa qərar verdim, çünki hökm sürən güclü müxalifət ruhunu gördüm və hiss etdim. Brother Morrison və Brother Nicola üzərində idarəedici bir qüvvə ilə hərəkət edən ruhu mən bir an belə qəbul edə bilməzdim. Sizin hansı ruhdan olduğunuzu mən bir an belə şübhə altına ala bilmərəm. Şübhəsiz ki, bu, Allahın Ruhu deyildi və siz bu aldanışda davam etməyəsiz deyə indi sizə yazıram.

“Minneapolis daha artıq tərk etməməyə qərar verdiyimdən sonrakı gecə, yuxuda, yaxud gecə görüntüsündə — hansının olduğunu qəti deyə bilmirəm — hündürboylu, vüqarlı görkəmli bir şəxs mənə bir xəbər gətirdi və mənə aşkar etdi ki, öz vəzifə postumda dayanmağım Allahın iradəsidir və Allahın Özü mənə yardımçı olacaq, mənə söyləməli olduğum sözləri vermək üçün məni qüvvətləndirib saxlayacaq. O dedi: ‘Rəbb səni bu iş üçün ayağa qaldırmışdır. Onun əbədi qolları sənə altındadır. Bu toplantıdan həyat və ya ölüm üçün qərarlar çıxarılacaq; hərçənd heç

kəsin həlak olması zəruri deyil, lakin ruhani təkəbbür və özünəinam qapını bağlayacaq ki, İsa və Onun Müqəddəs Ruhunun qüdrəti içəri qəbul edilməsin. Onlara aldanışdan ayılmaq, tövbə etmək, günahlarını etiraf etmək, Məsihə gəlmək və Ona dönmək üçün daha bir fürsət veriləcək ki, O onları sağaltsın.”

“O dedi: ‘Mənim ardımca gəl.’ Mən bələdçimin ardınca getdim və o məni qardaşların yaşadıkları müxtəlif evlərə apardı və dedi: ‘Burada deyilən sözləri eşit, çünki onlar salnamə kitabında yazılmışdır və bu sözlər bu işdə yuxarıdan gələn hikmət ruhuna görə deyil, yuxarıdan enməyən, əksinə aşağıdan olan ruha görə rol alanların hamısına qarşı mühakiməedici bir qüvvəyə malik olacaqdır.’”

“Mən elə sözlərin söyləndiyini dinlədim ki, onları söyləyənlərin hər birini utandırmağı idi. Birindən o birinə kinayəli qeydlər ötürülür, qardaşları A. T. Jones, E. J. Waggoner və Willie C. White, habelə məni məsxərəyə qoyurdular. Mənim mövqeyim və xidmətim barədə, Allah qarşısında canlarını alçaltmaq və öz ürəklərini nizama salmaq işi ilə məşğul olmalı olanlar tərəfindən sərbəst şəkildə mülahizələr yürüdülürdü. Həqiqətdə heç bir əsas olmayan, qardaşlarının və onların işinin xəyali səhvləri və təxəyyül məhsulu olan ifadələri üzərində düşünüb-daşınmaqda, habelə şübhə, sual və imansızlığın nəticəsi olaraq acı sözlərə şübhə etməkdə, danışmaqda və yazmaqda, sanki bir cazibə var idi.”

Bələdçim dedi: “Bu, İsa Məsihə qarşı olaraq kitablarda yazılmışdır. Bu ruh Məsihin, həqiqətin Ruhu ilə uzlaşa bilməz. Onlar müqavimət ruhu ilə sərxoş olmuşlar və sözlərinə və ya əməllərinə hansı ruhun hökm etdiyini, sərxoş adamın bildiyindən artıq bilmirlər. Bu günah xüsusilə Allah üçün təhqirdir. Bu ruh, yəhudiləri şübhə etmək, tənqid etmək və dünyanın Xilaskarı olan Məsih üzərində casusluq etmək üçün bir ittifaq yaratmağa sövq edən ruha həqiqət və salehlik Ruhuna bənzədiyindən daha artıq bənzəmir.”

“Mənə bələdçim tərəfindən bildirildi ki, Məsihsiz söhbətə, həmin sözləri doğuran ruhu üzə çıxaran o avam danışığa bir şahid olmuşdu. Onlar otaqlarına girdikdə, Məsihin Ruhuna qapını bağladıkları və Onun səsinə qulaq asmaq istəmədikləri üçün, pis mələklər də onlarla birlikdə gəldilər. Allahın qarşısında canın alçalması yox idi. Dua səsi nadir hallarda eşidilirdi, lakin tənqid, şişirdilmiş bəyanatlar, fərziyyələr və gümanlar, həsəd və qısqanclıq, pis yozmalar və yalan ittihamlar yaygın idi. Əgər onların gözləri açılmış olsaydı, onları vahiməyə salacaq şeyi — pis mələklərin sevincini — görərdilər. Və onlar həmçinin hər bir sözü eşitmiş və bu sözləri göyün kitablarında qeydə almış bir Keşikçini də görərdilər.”

“Mənə sonra bildirildi ki, bu vaxtda doktrinal məsələlərdəki mövqələr barədə, həqiqətin nə olduğu barədə hər hansı bir qərar vermək və ya ədalətli araşdırma ruhunun olacağını gözləmək faydasız olardı; çünki yəhudilərdə olduğu kimi, qəbul etdikləri hər hansı nöqtə və ya mövqe üzrə fikirlərində heç bir dəyişikliyə yol verməmək üçün bir ittifaq qurulmuşdu. Bələdçim tərəfindən mənə yazmaq azadlığım olmayan çox şey deyildi. Mən özümü yataqda dik oturmuş, qəm və sıxıntı ruhu içində, eyni zamanda yığıncağın sonunadək vəzifə postumda möhkəm dayanmaq, sonra isə necə hərəkət etməli və hansı yolu tutmalı olduğumu mənə bildirən Allahın Ruhunun istiqamətini gözləmək barədə qəti bir əzm ruhu ilə gördüm.” The 1888 Materials, 277, 278.